

УДК 327:008(477)“20”

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2026.65.42>

«М'ЯКА СИЛА» УКРАЇНИ : КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ТА ПОТЕНЦІАЛ

Олександр Зінько

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
факультет міжнародних відносин,
кафедра європейських та регіональних студій
вул. Січових Стрільців, 19, 79000, м. Львів, Україна
<https://orcid.org/0009-0005-8611-3130>*

Статтю присвячено аналізу формування та реалізації «м'якої сили» України в контексті російсько-української війни та євроінтеграційного курсу держави. На основі концепції «м'якої сили» Дж. Ная та подальших теоретичних розробок розкрито сутність цього феномену, його відмінність від жорсткої сили й пропаганди, а також окреслено ключові джерела «м'якої сили» – культуру, політичні цінності та зовнішню політику, що сприймається як легітимна та морально обґрунтована. Простежено суспільно-політичні чинники формування української «м'якої сили»: досвід масових протестів і революцій, що закріпили образ України як суспільства, здатного до ненасильницького спротиву; посилення проєвропейського вектора зовнішньої та внутрішньої політики після 2014 р.; зміцнення інститутів громадянського суспільства й розгортання волонтерського руху; мовно-культурну політику та переосмислення історичної пам'яті, які відмежовують Україну від російського імперського нарративу і створюють ціннісне підґрунтя для міжнародної суб'єктності.

У центрі уваги – основні інструменти й практики реалізації «м'якої сили» України в період повномасштабної агресії російської федерації. Деталізовано діяльність офіційної публічної дипломатії (Міністерства закордонних справ, Українського інституту, дипломатичних представництв), президентської та парламентської дипломатії, які через регулярні звернення до іноземних парламентів та участь у багатосторонніх форматах послідовно артикулюють українські нарративи для зовнішніх аудиторій. Проаналізовано цифрову публічну дипломатію та інформаційні кампанії у соціальних мережах, що забезпечують оперативне інформування про війну, спростування дезінформації й формування емоційно переконливої картини спротиву. Окрему увагу приділено культурній дипломатії (фестивалі, переклади, кінопродукція, музичні й мистецькі проєкти), а також ролі української діаспори, біженців і ветеранських спільнот, які через «низову» дипломатію впливають на громадську думку в країнах проживання та лобіюють підтримку України на місцевому рівні.

Показано, що сукупність цих ресурсів безпосередньо впливає на забезпечення ключових національних інтересів України. «М'яка сила» стала одним із чинників консолідації міжнародної коаліції підтримки, що проявляється в ухваленні масштабних пакетів військової, фінансової та гуманітарної допомоги, а також у тривалому санкційному тиску на Росію. Водночас зростання привабливості України як «форпосту демократії» сприяло закріпленню її європейської перспективи, наданню статусу країни-кандидата, початку переговорів про вступ до ЄС і розгортанню нових інструментів довгострокової підтримки з боку Союзу. Аргументовано, що «м'яка сила» виступає не лише іміджевим, а й безпековим ресурсом: вона підсилює внутрішню легітимність євроінтеграційного курсу, формує суспільний консенсус щодо реформ і розширює можливості для партнерств із державами Глобального Півдня. Зроблено висновок про необхідність інституціоналізації «м'якої сили» як складової частини системи національної безпеки України та розроблення цілісної державної стратегії її використання в післявоєнний період.

Ключові слова: «м'яка сила», жорстка сила, публічна дипломатія, культурна дипломатія, цифрова дипломатія, громадянське суспільство, російсько-українська війна, зовнішня політика України, національні інтереси, міжнародна підтримка, європейська інтеграція України.

© Зінько О., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

Постановка проблеми. Повномасштабна збройна агресія російської федерації проти України оголила уразливість традиційних уявлень про силу та безпеку й водночас різко підсилила роль нематеріальних ресурсів впливу в європейській та світовій політиці. На тлі руйнування міфу про «русский мир» та стрімкої ерозії російської привабливості для суспільств держав світу саме Україна опинилася у центрі гуманітарного й інформаційного протистояння, де образ держави, її ціннісна суб'єктність і здатність до публічної комунікації стали не менш важливими, ніж воєнний потенціал. Події після 2014 р., а особливо після 2022-го, продемонстрували, що підтримка партнерів, санкційний тиск на агресора та масштаби міжнародної допомоги значною мірою визначаються тим, наскільки переконливо Україна артикулює власний досвід боротьби за свободу, демократичні стандарти та європейську інтеграцію мовою, зрозумілою різним аудиторіям світу. У таких умовах «м'яка сила» перестає бути другорядним засобом «іміджевого супроводу» й перетворюється на один із ключових елементів національної стратегії виживання, що поєднує публічну дипломатію, культурну політику, цифрові комунікації та діяльність громадянського суспільства.

Водночас український досвід залишається фрагментарно описаним: у наукових дискусіях часто аналізують окремі кейси: дипломатію президента, роботу цифрових платформ чи культурні проекти, але рідко розглядають їх як цілісну систему, що поступово оформлюється у специфічну модель української «м'якої сили» в умовах війни. Потреба узагальнити цей досвід, співвіднести його з теоретичною еволюцією поняття «м'якої сили» та окреслити його значення для повоєнної євроінтеграційної траєкторії України й зумовлює актуальність даного дослідження.

Мета дослідження – простежити суспільно-політичні чинники формування «м'якої сили» України, вивчити основні інструменти і практики її реалізації у період російсько-української війни, а також виявити, яким чином ці ресурси впливають на забезпечення національних інтересів, консолідацію міжнародної підтримки та просування євроінтеграційного курсу України.

Джерельна база дослідження. «М'яка сила» України перебуває у центрі обговорення багатьох дослідників сфери міжнародних відносин. Питання структури української soft power, її культурних, політичних та економічних складників, а також особливостей сприйняття України в різних регіонах світу досліджували Дж. Най, Ю. Мателешко, Н. Белоусова, О. Сохацький, Р. Влох, В. Шейко, І. Проноза та ін.

Виклад основного матеріалу дослідження. Термін «м'яка сила» давно вийшов за межі вузького академічного словника і став частиною повсякденної політичної мови, але його зміст і досі часто спрощують до красивого синоніма «культурного впливу» чи «хорошого іміджу держави» [1, с. 148; 2, с. 352]. Якщо придивитися уважніше, йдеться про значно глибший зсув у розумінні самої природи влади в міжнародних відносинах – від грубої сили й фінансового тиску до здатності формувати коло бажаного, рамки допустимого й уявлення про те, що взагалі здається «нормальним» у світовій політиці [2, с. 353]. Країна, яка вміє переконувати без погрози зброєю і без купівлі лояльності, отримує довгострокову перевагу: її рішення сприймають не як нав'язані, а як логічні, прийнятні й навіть бажані [1, с. 148].

Ще задовго до того, як Джозеф Най сформулював свій термін у 1990-х роках, мислителі й практики влади розуміли, що триматися лише на страху небезпечно і дорого. Армія може завоювати територію, але закріпити її надовго здатна лише певна картина світу, яку приймають підкорені. Імперії не випадково вкладалися в будівництво шкіл, університетів, релігійних центрів, у поширення мови, літератури, мистецтва. Через ці інструменти вони поступово змінювали самоідентифікацію місцевих еліт, робили їх носіями не лише

формальної лояльності, а й внутрішньої згоди з імперським порядком. Тобто ще до появи самого поняття «м'яка сила» існувала інтуїція: вплив, що спирається на привабливість і внутрішнє прийняття, у довгій перспективі дає більше, ніж будь-який гарнізон [1, с. 148].

Най лише надав цій інтуїції чіткі обриси. Він запропонував дивитися на силу як на здатність досягати бажаних результатів трьома способами: примусом, платежами або привабливістю [3, с. 2]. Перші два способи добре відомі: це армія, санкції, кредити, економічна залежність. Третій – коли інші «хочуть хотіти того самого», що й ми, – виводить дискусію на інший рівень [3, с. 11]. Тут немає прямого наказу, але є переорієнтація бажань та уявлень. Люди, еліти, цілі суспільства добровільно вписуються в запропонований порядок денний, бо він здається їм природним, перспективним, пов'язаним із престижем і розвитком [3, с. 5]. Саме це Най назвав «м'якою силою», наголошуючи, що її джерелами можуть бути культура, політичні цінності та зовнішня політика – за умови, що вони не лише декларуються, а й реально втілюються в життя [3, с. 4].

«М'яка сила»: книги, фільми, університети, громадські ініціативи, репутація судової системи чи ставлення до меншин – усе це або працює на привабливість країни, або підважує її репутацію. Уряд може виділяти гранти й запускати культурні програми, але якщо всередині держави панують корупція, цензура й репресії, жодна яскрава презентація за кордоном не компенсує втрату довіри. З іншого боку, національна культура, яка розвивається відносно автономно від держави, іноді дає значно сильніший сигнал світу, ніж будь-яка офіційна кампанія. Позитивна міжнародна репутація в такий спосіб стає реальним важелем впливу на політичні рішення партнерів [4, с. 154].

Коли почалися спроби серйозно оцінювати «м'яку силу» й рейтингувати країни за рівнем їх привабливості, відкрилася ціла низка методологічних пасток. Виміряти військовий бюджет чи обсяг ВВП відносно просто, але постало питання, як зафіксувати рівень довіри, симпатії, культурної зацікавленості. Дослідницькі центри та консалтингові компанії пропонували різноманітні індекси, що поєднували «тверді» дані (кількість іноземних студентів, туристичні потоки, масштаб культурних інституцій) із результатами опитувань громадської думки та аналізом медіадискурсу. Водночас кожен із цих підходів неминуче спрощував реальність: важко порівняти, скажімо, вплив наукових публікацій з ефектом популярного серіалу чи з іміджем політичного лідера під час кризи [5].

Ці труднощі вивели дискусію ще на одну чутливу тему: де саме проходить межа між «м'якою силою» й пропагандою. Якщо держава фінансує культурні проекти, відкриває інститути своєї мови, підтримує академічні обміни – це публічна дипломатія чи інструмент маніпуляції? Відповідь залежить не лише від намірів, а й від способу реалізації. Коли цільова аудиторія має простір для критичного сприйняття, коли цінності, що декларуються, хоч якось співвідносяться з реальністю, ми більше схильні говорити про «м'яку силу». Але коли культурні програми й медіаресурси використовують, аби системно дезінформувати, сіяти недовіру, підривати інститути інших країн, доречним стає поняття «гострої сили» (*sharp power*) – інформаційно-політичного інструменту авторитарних режимів, який працює не на взаєморозуміння, а на руйнування.[6]

І все ж найрадикальніше виклики для концепції м'якої сили принесла цифрова революція. Інтернет, соціальні мережі, стрімінгові платформи й месенджери змінили не лише способи розповсюдження інформації, а й саму логіку формування довіри. Тепер будь-який уряд змушений змагатися за увагу з тисячами інших акторів: блогерами, активістами, фермами ботів та фанатськими спільнотами. Класична публічна дипломатія, побудована на довгострокових програмах обмінів і роботі культурних центрів, уже не може ігнорувати ритм соцмереж, де наративи народжуються й зникають упродовж кількох годин. Для одних

країн це шанс: можна транслювати свої меседжі напряму, минаючи традиційні посередницькі структури. Для інших – джерело додаткових ризиків, коли зовнішній вплив легко маскується під «думку звичайних користувачів» [3, с. 106–107].

Україна увійшла у ці процеси з помітним запізненням і серйозними структурними слабкостями. Перші два десятиліття незалежності значну частину інформаційного поля заповнювали російські медіа, серіали, музика, книжки, а також спільний радянський культурний код, який підштовхував до сприйняття України як «частини чогось більшого», а не як самодостатньої політичної спільноти. Держава не мала ні виразної стратегії культурної дипломатії, ні стабільно фінансованих інституцій, що могли б системно представляти Україну назовні. У результаті країна залишалася радше об'єктом чужої «м'якої сили», передусім російської, ніж суб'єктом власної гуманітарної політики [7, с. 36].

Перший серйозний злам настав із Помаранчевою революцією 2004 р. Мільйони людей, що вийшли на вулиці за чесні вибори, свободу слова й політичну суб'єктність, створили образ України як суспільства, здатного на масову ненасильницьку мобілізацію [2, с. 357]. Цей образ певний час активно працював назовні – і як приклад демократичного протесту, і як контраргумент до наративів про неспроможність пострадянських країн до демократії. Проте після завершення революційного циклу держава так і не змогла перетворити цю хвилю симпатії на довгострокові програми «м'якої сили»: не вистачило політичної волі, інституційної пам'яті й стратегічного бачення [2, с. 356].

Революція гідності й початок російської агресії у 2014 р. зробили цю проблему вже не питанням іміджу, а елементом національної безпеки [2, с. 357]. З'ясувалося, що боротьба точиться не лише за територію, а й за інтерпретацію самої реальності: хто кого «звільняє», хто є «фашистом», що таке «громадянська війна», а що – відкрита інтервенція. У відповідь Україна почала розбудовувати інфраструктуру власної «м'якої сили»: з'явилися інституції (Український інститут, Міністерство інформаційної політики), покликані системно займатися культурною дипломатією, проекти з просування української мови й культури за кордоном, інформаційні кампанії. Цей процес ішов нерівно, зі зривами й суперечками, але він заклав основу для тих змін, які проявилися вже після 2022 р. [8].

Повномасштабне вторгнення Росії стало, по суті, жорстким стрес-тестом для української «м'якої сили». Те, що до цього нарощувалося повільно й часто стихійно, раптом опинилося у фокусі світової уваги. Героїзм захисників, стійкість міст, готовність волонтерів закрити критичні потреби армії й цивільного населення, іронічні, але влучні меми у соцмережах – усе це лягло в основу нового глобального образу України. Країна перестала бути «десь там на периферії» й стала символом спротиву авторитарній агресії, причому символом, за яким стояли реальні втрати, реальні люди й щоденні рішення виживати, а не здаватися [4, с. 154; 9].

Попри помітний прогрес, українська «м'яка сила» стикається з відчутними обмеженнями. По-перше, зберігається істотна нерівність ресурсів порівняно з державами, що десятиліттями будували свої системи культурної дипломатії [10]. Розгалужені інституційні мережі на кшталт Гете-Інституту, Британської Ради чи Французького інституту, поки що залишаються орієнтиром, а не реальною точкою порівняння. Українські організації дуже часто змушені працювати на межі виснаження, оскільки залежать від міжнародних грантів, короткотермінових проєктів і доброї волі окремих партнерів [11, с. 266].

По-друге, питання «втоми від України» у частини західних суспільств – не примха, а реальний політичний фактор. Новинні хвилі рухаються швидко, війна триває вже довгий період часу, а внутрішні проблеми держав-партнерів нікуди не зникають. Щоб утримувати увагу іноземної аудиторії, недостатньо постійно апелювати до трагедій і руйнувань.

Потрібно показувати перспективу: якою Україна може бути після війни, яку роль відіграватиме у спільних проєктах, чим вона цікава не лише як фронтир, а й як майданчик для інновацій, освіти, культури [12].

По-третє, українські наративи не завжди легко перекладаються на мову країн Глобального Півдня. Там, де історичний досвід колоніалізму й економічної експлуатації пов'язаний насамперед із Заходом, звернення до «європейського вибору» може не сприяти поширенню проукраїнських наративів, оскільки ці країни десятиліттями вказували на «політику подвійних стандартів» із боку західних держав. У цьому контексті Україна має шанс запропонувати альтернативну опцію – як держава, що сама тривалий час перебувала під імперським контролем (зокрема, у межах СРСР та під тиском сучасного російського неоімперіалізму) і тепер бореться за право визначати власне майбутнє. Але для цього потрібні нова дипломатична стратегія, яка включає посилення відносин із країнами Африки, Латинської Америки та Азії, тонка робота з контекстами, довгострокові партнерства з місцевими елітами й готовність слухати, а не лише говорити [13].

Зрештою, постає питання інституціоналізації «м'якої сили» як елемента системи національної безпеки [14, с. 50]. Досвід інших країн показує: там, де культурна дипломатія, інформаційна політика, освітні програми й економічне просування працюють скоординовано, результат перевищує просту суму складників. Україна поступово рухається у цьому напрямі, однак ще не має цілісної, законодавчо й фінансово закріпленої стратегії «м'якої сили». Наявні інституції часто діють паралельно, інколи змагаючись за ресурси та увагу, а не підсилюючи одна одну [14, с. 54].

Попереду складна, але водночас перспективна робота. Потрібно чітко окреслити, які саме риси України ми хочемо зробити видимими для світу: досвід громадянського спротиву, креативний сектор, цифрові рішення, регіональну експертизу, академічний потенціал – або все це разом, але з продуманими пріоритетами. Важливо розвивати власні системи моніторингу й оцінки, аби не поклатися лише на зовнішні рейтинги. Не менш критично – навчитися працювати з аудиторіями, які поки що залишаються поза основним фокусом: молоддю в країнах-партнерах, суспільствами Глобального Півдня, професійними спільнотами, що прийматимуть рішення про повоєнну відбудову.

Висновки. Підсумовуючи, можна зробити висновок, що «м'яка сила» України формується на перетині декількох ключових суспільно-політичних чинників: досвіду революцій та спротиву авторитаризму, курсу на європейську інтеграцію, поступової інституційної модернізації й зміцнення громадянського суспільства, а також мовно-культурної політики, спрямованої на відмежування від російського імперського наративу. Саме ця комбінація робить український проєкт привабливим для зовнішніх аудиторій та зрозумілим у ціннісних координатах ЄС.

В умовах повномасштабної війни «м'яка сила» перестала бути лише «додатковим бонусом» до військової могутності, вона стала критично важливим інструментом, який доповнює та підсилює жорстку силу, виступаючи її стратегічним мультиплікатором. Це демонструє перехід України до реалізації концепту «розумної сили» (smart power) – здатності держави системно інтегрувати ресурси примусу (військову міць) та привабливості (культурний вплив, цінності) для досягнення цілей найбільш легітимним і ефективним способом.

Інструменти реалізації «м'якої сили»: офіційна публічна та культурна дипломатія, президентська й парламентська дипломатія, цифрові комунікації, діяльність діаспори та «низової» громадянської дипломатії утворюють взаємопов'язану систему. Ця екосистема дала змогу Україні швидко закріпити власний наратив про війну та зробити його домінуючим у більшості євроатлантичних країн, перетворюючи глобальну симпатію на конкретну військову та фінансову підтримку.

Вище перелічені ресурси безпосередньо впливають на реалізацію національних інтересів: сприяють консолідації міжнародної коаліції, посилюють санкційний тиск на росію та підтримують стратегічні рішення щодо членства України у ЄС і НАТО. Відповідно, інституціоналізація «м'якої сили» як складової частини системи національної безпеки та вироблення цілісної стратегії «розумної сили» постають необхідною умовою подальшого зміцнення позицій України в європейському та глобальному просторах.

Список використаної літератури

1. Белоусова Н.Б. «М'яка» сила як потенціал зовнішньополітичного впливу держави. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2012. Вип. 107. Ч. I. С. 148–151. URL: <https://apir.iir.edu.ua/index.php/apmv/article/download/221/197>
2. Мателешко Ю.П. «М'яка сила» України: напрями, особливості та проблеми досліджень (2008–2022). *Сторінки історії*. 2023. Вип. 57. С. 352–365. DOI: <https://doi.org/10.20535/2307-5244.57.2023.294448>
3. Nye J.S. *Soft Power: The Means to Success in World Politics*. New York: PublicAffairs, 2004. 206 p.
4. Сохацький О.Ю., Влох Р.П. М'яка сила та бренд-нації в епоху глобальної геополітичної нестабільності. *Економіка та підприємництво*. 2025. № 2(136). С. 152–157. URL: http://www.econom.stateandregions.zp.ua/journal/2025/2_2025/24.pdf
5. Global Soft Power Index 2025. *Brand Finance*. URL: <https://brandirectory.com/softpower> (дата звернення: 31.03.2026).
6. Walker C., Ludwig J. The Meaning of Sharp Power. *Foreign Affairs*. 2017. URL: <https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2017-11-16/meaning-sharp-power>
7. Кушнар'ова М. Українська культурна дипломатія під час війни: досвід, проблеми, перспективи. *Наукові праці Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського*. 2023. Вип. 67. С. 35–53. URL: https://nbuviap.gov.ua/images/e_biblioteka/naukovi_resursi/Socialni%20komunikacii/Kusnarova%20M.%20Ukrainska%20kulturalna%20diplomatiia.pdf
8. Стратегія публічної дипломатії Міністерства закордонних справ України. *МЗС України*. 2021. URL: <https://mfa.gov.ua/news/dmitro-kuleba-predstaviv-pershu-strategiyu-publichnoyi-diplomaciyi-mzs-ukrayini-ta-nazvav-sim-yuii-napryamiv> (дата звернення: 31.03.2026).
9. Стефанчук Р. Виступ на Форумі «Де ми – там Україна». *Верховна Рада України*. 29 березня. 2026. URL: https://www.rada.gov.ua/en/news/News/top_news/227096.html (дата звернення: 31.03.2026).
10. Mandzii A.-M. Recommendations on the Use of «Soft Power» of Ukraine in Individual States (G7, Austria, Switzerland, Greece). *ADASTRA Think Tank / Konrad-Adenauer-Stiftung*. Kyiv, 2024. URL: <https://analytics.intsecurity.org/en/ukraine-sorf-power-european-support/> (дата звернення: 31.03.2026).
11. Рудешко Д.В., Стригуль М.В. Культурна дипломатія: стратегічний ресурс міжнародних відносин. *Сучасні міжнародні відносини: актуальні проблеми теорії і практики* : матеріали V Міжнар. наук.-практ. конф. Київ : ДУ КАІ, 2025. 766 с.
12. Kriesi H., Hutter S. War fatigue? The politicisation of the Ukraine war. *Journal of European Integration*. 2026. URL: <https://doi.org/10.1080/07036337.2026.2615100>
13. Глобальний Південь: сила, що формує нову глобальну реальність. *ENGAGE*. 20 лютого. 2026. URL: <https://engage.org.ua/globalnyj-pivden-syla-shho-formuye-novu-globalnu-realist/> (дата звернення: 31.03.2026).
14. Konstantynyuk S. Between Soft and Hard Power: The Essence of Public Diplomacy as a Security Tool. *Ante Portas – Security Studies*. 2024. No. 21. P. 49–65. URL: https://anteportas.pl/wp-content/uploads/2025/03/AP.XXI_Konstantynyuk.pdf

UKRAINE'S «SOFT POWER»: CONCEPTUAL APPROACHES AND POTENTIAL

Oleksandr Zinko

*Ivan Franko National University of Lviv,
Faculty of International Relations,
Department of European and Regional Studies
19 Sichovykh Striltsiv St., 79000, Lviv, Ukraine
<https://orcid.org/0009-0005-8611-3130>*

The article is devoted to analyzing the formation and implementation of Ukraine's soft power in the context of the Russo-Ukrainian War and the state's European integration course. Based on Joseph Nye's concept of soft power and subsequent theoretical developments, the essence of this phenomenon is revealed, alongside its distinction from hard power and propaganda. The key sources of soft power are outlined: culture, political values, and foreign policy perceived as legitimate and morally justified. The socio-political factors shaping Ukrainian soft power are traced: the experience of mass protests and revolutions that cemented Ukraine's image as a society capable of non-violent resistance; the strengthening of the pro-European vector in foreign and domestic policy after 2014; the consolidation of civil society institutions and the expansion of the volunteer movement; as well as the linguistic-cultural policy and the rethinking of historical memory, which distance Ukraine from the Russian imperial narrative and create a value-based foundation for its international agency.

The focus is on the main instruments and practices of implementing Ukraine's soft power during the full-scale aggression of the Russian Federation. The article details the activities of official public diplomacy (the Ministry of Foreign Affairs, the Ukrainian Institute, diplomatic missions), as well as presidential and parliamentary diplomacy, which consistently articulate Ukrainian narratives for foreign audiences through regular addresses to foreign parliaments and participation in multilateral formats. It analyzes digital public diplomacy and social media information campaigns that ensure prompt reporting on the war, refute disinformation, and form an emotionally compelling picture of resistance. Special attention is given to cultural diplomacy (festivals, translations, film productions, musical and artistic projects), as well as the role of the Ukrainian diaspora, refugees, and veteran communities, which influence public opinion in their host countries and lobby for local-level support for Ukraine through grassroots diplomacy.

It is shown that the combination of these resources directly impacts the securing of Ukraine's key national interests. Soft power has become one of the factors in consolidating the international coalition of support, which manifests in the adoption of large-scale military, financial, and humanitarian aid packages, alongside prolonged sanctions pressure on Russia. At the same time, the growing attractiveness of Ukraine as an «outpost of democracy» has contributed to securing its European perspective, granting it candidate status, opening EU accession negotiations, and deploying new long-term support instruments by the Union. It is argued that soft power acts not only as an image resource but also as a security asset: it strengthens the internal legitimacy of the European integration course, builds public consensus on reforms, and expands opportunities for partnerships with Global South countries. A conclusion is drawn regarding the need to institutionalize soft power as a component of Ukraine's national security system and to develop a comprehensive state strategy for its application in the post-war period.

Key words: soft power, hard power, public diplomacy, cultural diplomacy, digital diplomacy, civil society, Russo-Ukrainian war, foreign policy of Ukraine, national interests, international support, European integration of Ukraine.

Дата першого надходження статті до видання: 31.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 28.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026